

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 7. ročnika 1855.

List 23.

V god presvetiga Rešnjiga Telesa.

(Poleg nemiskiga.)

O Božji angeli, hitite,
Se v naše petje pridružite.
Ta dan je praznik nam in vam.
Nebeški kruh, ki ga častimo,
Ki svoje duše z njim živimo,
Ljudi vpodobi angelam.

O pridite, ki v sveti noči.
Ker je postavil v svoji moči
Skrivnost prečudno Božji Sin.
Ste vidili ga kruh lomiti,
Ste slišali ga govoriti:
Vzemite, jejte v moj živ spomin.

Kar vžijete, telo je moje,
Ki v smert ga bodem dal za svoje;
Kar pijete, je moja kri.
Ko boste dar ta ponavljali,
In kruh in vino posvečevali,
Naj to se v moj spomin godi.

O globočina vse dobrote!
Za nas zaveržene sirote
Je v revnim hlevcu rojen bil,
Se trideset let on Narvisi
Je v svojiga rodaika hiši
Neznan in zaničvan mudil.

Bolezni vsake ozdravljati,
Tolažbo in poduk dajati,
Je trud njegov bil troje let,
Poslednjic v naše odrešenje
Na krizu dal je kri, življenje,
Zveličal revni grešni svet.

Ljubezni tisti neugnani
Do nas nevreduhno močno užgani
Se ni h'lo dosti vse leto;
Je z nami biti mu veselje,
Pot najde za te serčne želje,
Za zvezo z ljubljeno stvarjo.

Ljubezen dati vso na znanje,
Pri nas izvoli stanovanje,
In sedež svet' mu je altar;
Ker slaba stvar je ne prebije,
Svetlobo svojo on perkrije,
V podobi kruha da se v dar.

O verni! lepih rož išimo,
Altar in tempelj potresimo;
Kadilo kvisko naj puhti;
Duhovni v svetim opravila
Naj bodo v praznjim oblačila.
Naj glas zvonov vesel doni.

Skrivnost presveto prepevajmo,
Ponizno se pred njo klanjajmo,
Ker je ta dan ji posvečen;
Čast, hvala bodi zakramentu,
Ki dan je v novim testamentu,
Ze v starim toljko zaželen.

Zapojmo: Sveti, sveti, sveti!
Do miliga Gospoda vneti.

Ker res neskončno ljubi nas;
Ker on nas Bog v podobi kruha,
Poln milosti za slabga duha,
Stanjuje z nami vsaki čas.

Gospod, ti odrešenje nase!
Duhovni kruh nar boljši pase,
Se daš nam v rokah masnikov;
Kar se očem telesnim skriva,
Dajé spoznati vera ziva,
Glas tvojih ust on je gotov.

Ne pusti nas v sramoto priti.
Ki v svojih revah pristopiti
Pred tvoj altar si upamo.
O Jezus! žegnaj ljudstvo svoje;
Ki pade pred obličje tvoje,
Nam skazi milost svojo vso, P. H.

Nekoliko iz misionjskih naznanil.
(Od 1. sušca 1854 do posled. sveč. 1855.)

(Dalje.)

Božja neskončna dobrota in modrost zamore tudi iz hudiga dobro obuditi, in velikrat obuduje, kar ravno iz žalostnih dogodb ob Beli reki vidimo, ki so bile unikat popisane. V misionjsko hišo prineseni ranjeni zamurci niso imeli volje iz nje iti, prejden bi bili ali mertvi, ali pa gorji. Bila je tedaj misionjska hiša v bolnišnico spremenjena, v kateri je bilo nesrečnim bolnikom neprenehama z vso skerblijnostjo streženo, in to strežbo je opravljal gosp. Kohl z neomagljivo ljubeznijo. Zmiraj je bil med njimi, jim rane ogledoval, vnovič obezoval, dajal zdravila, jih tolažil, ter s serčnostjo in zaupam navdihoval. In kako vesel je bil, ko so zdravila pomagale, kako zadovoljin zavoljo prizadetiga truda! Ta srečni vspah nad ranjenci, ki bi sicer po njih bilo, je njegovo gorečnost v postrežbi zviševal do popolnoma ozdravljenja. K temu je z Božjo pomočjo arnika nar več pripomogla.

K ranjenim v misionjski hiši so njih svojeci obilno prihajali in jim z ljubeznjivo vdanostjo stregli. Ko so pa vidili toliko radodarno skerblijnost misionarjev za njih bolnike, je bilo njih zaupanje do misionarjev zmiraj več. Zdaj je prišla žena, zdaj kaka starka, pa brat, sestra, prijatelj ranjeniga z zaupnostjo v hišo, so popraševali, kako de mu je, če se bo vender še ozdravil, ali saj ne bo umerl? Ker so bolnike vedno k Bogu ravnali, naj jim On bolečine zljajsa, se je večkrat zgodilo, de so sorodniki, ki so prišli popraševati, misionarjem rekli: Mogočni in dobrotljivi Bog naj jim tuka na zemlji vse dobro dodeli, po smerti pa naj jih milostljivo sprejme v lepo deželo nad nebesam, ter

naj jim tam gori obilno povrača dobrote, ki so jih Baričanam skazovali.

Med vsakdanjimi obiskovavci so bili prav pogostama otroci. Radovedni, s svojimi žarečimi očmi vse okukajoči zamurčki so se kmalo znašli, ter bolnim streči pomagali, vselej so bili pripravljene, ako jih je bilo treba kam poslati. Natančnost, s katero so otroci vse take reči opravljali, je v g. Kohlu večkrat otožnost obudila, da te nedolžne stvari s svojim prijaznim pogledom, ki jim spod visokiga čela serčnost in dobrota ob enim sije, še niso z vodo sv. kersta madeža izvirniga greha očistene. Apostolski namestnik pa so se tolažili z mislijo, da obilne prošnje, ktere njih beli bratci in sestrice v Evropi že več let pred sedež milosti v nebo pošiljajo, ne bodo zgubljene, da zaupanje, ki ga Baričani imajo v misionarje, ne bo brez sadu ostalo.

Gosp. Provikar so si prizadevali, serca zaupnih zamurčkov pridobiti. Kteri zmed njih se je trudil, njih povelja na tanko dopolnovati, je dobil za plačilo bele hlače, in z njimi pravico, vselej brez zadržka na ladijo priti, kjer so jim s svetopisemskimi podobami poglavitne resnice keršanstva pojasnovali, jih učili križ delati, očenaš in češeno Marijo moliti. Taki fantič je smel tudi pri Božji službi in pri duhovskih molitvah pričujoč biti, in ob jedilu pri mizi streči. Ktere je ta prednost zadela, so si jo v posebno srečo šteli, njih svojeci pa so imeli čudno veselje, ko so jim na večer njih sinečki precudne reči pripovedovali, kakoršne so ali na ladii ali pa v misioniši vidili in slišali. „V tem sim spoznal Božjo roko“, so rekli g. Provikar, „kterimu sanimu je mogoče, človeško voljo ravnati, kakor se Njemu dopade“. — Fantiči, ki so bili zlasti podueljivi in stanovitni, so dobili scasama visnjevo sukunjico in rudeč tarbuš (kapo). Mala množica tako čedno napravljenih novincev je v njih golih brateh deleč okrog enako gorečnost obudovala. Fantje vsake velikosti so se nekaj posamezno, nekaj skupama nastavljali, kjer so vedili, da bi gosp. Provikar mem sli. In tu so jih spoštljivo pozdravljali, jih z nepremakljivim očesam gledali, in kak bolj sercin pred nje stopi, roko kušne ter prosí dobrote, da bi bil med njih otroke sprejet. Kjer so bili g. Provikarju starši znani, so brez pomislika dovolili: kjer ne, so pa malimu naročili, da naj vprihaduje z očetam ali z materjo pride, da ga bodo z njih privoljenjem med svoje sprejeli, in ako se bo po njih naukih in opominih ravnal, ga bodo potem cakrat z Božjo vodo oblili ter ga sodediča nebeskiga kraljestva naredili. Poznejši so jim marsikteri starši svojiga maliga popolnoma zročili, ker že so se bili prepričali, da misionarji ne bodo nobeniga njih otrok v Hartum vlekli.

Bariški otrok se od zgodnje mladosti vadi delati. Ako je več otrok v hiši, morajo eni mlajši otroke varovati, drugi koze, ovce in teleta pasti. Mati z odrasenimi hčarami opravlja domače dela, mladeneč veči čede pase. Ob setvi je vse moško od starčka do dečka pri delu na polji. Ko žita zrasede, jih mora ženstvo pleti, pri čimur je viditi od starosti vpognjeno staro mater zraven vnukinje, ki ravno de je shodila. Vse te okolisine so gosp. Provikar dobro preudarili, in so razglasili, da naj otroci le tedaj k nauku pridejo, kadar doma ne bodo nič dela imeli, ali pa kadar bodo svoje delo obdelali. Berž ko se je to zvedilo, so si marsikteri prizadevali, saj verstama svoje otroke v Gondokoro pošiljati. Ako sta bila p. dva brata doma, je mogel eden skoz več dni ovce pasti, ko je

uni drugi pri misionu bil, da je poznejši uni prišel, in ta šel. Ako je bilo več otrok pri hiši, je smel tisti nar pred v Gondokoro iti, kteri je narpred svoje delo obdelal. (D. sl.)

Kdo ima prav?

Bogoljub lahkomišljenimu Bernardu.

(Konec.)

Ali naj ti bode, kakor jo misliš, da vživanje posvetnih dobrot bi bil kje naš naj vekši poklic na tej zemlji. Ako moško hočeš govoriti, mi moraš svojo misel tudi dostojno spricati. Jeli pa to zamoreš? Ali ni pravi cil in konec le tisti, v kterim, ko se ga je kdo vdeležil, vsiga ima, česar si želi in na dalje nič več ne ostane, česar bi mu bilo želeti? Zares. Ako bi bilo vživanje posvetnih dobrot naš pravi poklic na zemlji, bi gotovo po dosegi tajistih popolno zadovoljnost in blaženost občutili. Jo pa najdemo, čutimo? Bernard, ni li res! tebi posvetnih dobrot ne manjka, si bogat, visoko imenitno službo si dosegel, si ljubljencec plemenitnikov v njih družbi, si raznoverstnih reči na stotine napravljáš, zbranih jedil in pijač si po mikanji koj daš pokušati, nosiš oblačila po naj novejši šegi itd., ob kratkim, zamoreš se mehkuzniga življenja po volji mesa vdeleževati. Jeli si pa pri vsem tem tako zadovoljin, da bi mi resno in vestno priterditi zamogel: nič več na dalje si ne želim, popolnoma sim srečen? Na'a! že večkrat si se mi pritožil, da ti pri vsem tvojim posvetnim vživanji vender še vedno kaj manjka. Pa kaj si še ti proti Salomonu. Ga ni bilo, in ga ne bode več, ki bi se posvetnih dobrot vdeležil bil nad tega Jeruzalemskiga kralja. Podelil mu je bil Bog bogastva, sreče, imenitnosti in modrosti, kakor do zdaj še nobenimu kralju na svetu ne. Stürdeset let je vladal v miru in gospodaril čez vse kralje od reke Evfrata do meje Egipcovskiga. Vsakteri mu je na leto daroval, zlatih in srebernih posod, oblačil in orožja, dišav, konj in mežgov. Vsa posoda, iz ktere je kralj pil, vse hišno orodje je bilo iz čistiga zlata. Salomon si je mislil vsiga tega popolnoma vživati. „Sozidal sim si dvore“ — tako perpoveduje — „in nasajal vinograde, razpoložil verte za veselje in sadonosnike, nabiral zaklade kraljev in deželanov, sim si pevcev in pevkinj omislil, in nič tega, česar so moje oči poželele, si nisim odrekel, in svojimu sercu nisim branil, vsega veselja vživati in se radovati. Kdo se bo tako gostoval in poln veselja radoval, kakor jaz?“ Bernard! ti steriš nad govorečim Salomonam in si ga blezo popolnoma zadovoljniga in naj srečnejšiga človeka na svetu misliš, toda poslušaj se, koliko srečniga se je počutil; sam kralj dalje reče: „In življenja sim se navelical, ko sim spoznal, da pod solncem je vse nepopolnoma in da vse je nečimernost in stiska duha“ Preg. 2, 4—17. Prijatelj! tadaj ne ti, ne Salomon vsredi zlata in srebra, med nasitovanjem vsih mesnih počutkov nista ne za prav zadovoljna, ne srečna. Bodi zagotavljen, da taka in enaka se vsem posvetnjakam godi. Kaj pa to pomeni, da naše sercé, naj ima tudi vse časti, bogatije, veselja, ni vender nikoli nasiteno, ne upokojeno, ne za prav zadovoljno? Gotovo! da vse dobrote tega sveta niso in ne morejo naš najviši poklic biti, k kterimu nas je Stvarnik stvaril; zakaj ako bi to bilo, bi mi pri vživanji posvetnih reči tisto pravo blaženost mogli občutiti, h kteri smo vsi po naravi že nagnjeni. Če je pa temu tako, „Bernarde! ad quid venisti — čemu si persel?“ te vprasmam z besedami tvojiga svetiga

varha — kateri bo pa naš naj zadnji poklic? Preudarjajva, kakor nama drago, na zadnje bova vendar primorana spoznati, ko nam je Bog eno dušo dal, dušo neumerjočo, umno in pametno, zmožno Ga spoznati, ljubiti, Mu služiti in Ga uživati, da nas iz družiga namena stvaril ni, kakor da mi Njega spoznamo, ljubimo, Mu služimo in Ga enkrat popolnoma srečni v nebesih uživamo. „V svojo čast“ — tako sam večni Bog govori — „sim ga stvaril, vpodobil in storil“. Izaija 43. 7. — Bog je tedaj tvoj cil in konec, tvoja sreča, tvoje vse, zunej Njega nič ni, kar bi te zamoglo prav zadovoljiti in stanovitno osrečiti. Če Bogu služiš, se boš clo sredi rev in težav pokojnišiga in srečnišiga čutil kakor posvetnež in brezbožnik med življenjem vsih svojih posvetnih dobrot. Glej Petra v ječi. Vsredi dveh vojakov na terdih tleh sladkiga spanja živa. (Djanje apost. 12.) Peter! zadnja je noč tvojiga življenja, jutri bodeš k smerti obsojen, in ti spiš? Beriči ropotajo poleg tebe, in križ ti klepajo, ti pa spiš? Od kod izvira Petrov mir in pokoj sredi naj večji stiske? Perjatelj! Petrovo serce je pri Bogu, Njemu samimu je služilo in pri Njem se tudi zdaj znajde; Petra torej nobena se tako zoperna okolšina ne nadleguje, in tedaj mirno počiva. Nasproti pa Neron v silno lepim dvoru se ravno tisti čas po mehkih blazinah valja, ves njemu podložni svet se po njegovih miglejih v strahu in trepetu kermi; na njegovo željo in voljo, ko se sprehaja, mu namesto bakelj osmoljeni kristjani stopinje razsvetljujejo; ob kratkim, ničesar ne pogrša, karkoli svet zamore dati; in glej, vendar ne po dnevi ne po noči nima miru, pri vsi svoji obilnosti in imenitnosti se nesrečniga in nepokojniga čuti; zakaj? Neronovo serce je od Boga odločeno, ki je edini vir stanovitniga miru in veselja; Neron zaničuje Jezusovo vero od mesniga zatajevanja, katero edino človeka k sreči pelje; on hoče le iz kozarca posvetnih dobrot serce si nasititi in se popolnoma osrečiti; ali se pa naserkal je? Nikakor ne! Neron je nemiren, je nesrečen. Da se boš še bolj resnice prepričal, da le Bog mora naš cil in konec biti, ker človeka zunaj Njega nobena stvar osrečiti, in že clo v smertnih težavah razveseliti ne premore, poslušaj še naslednjo besedo. Hilarion, 80letni sveti starček, je na smertno uro iz perviga groze in strahu trepetal; na enkrat pa se mu obličje razvedri, strah mu zgine, veseliga se čuti. Kaj mu je neki smertni strah odgnalo, kaj meniš? Spomnil se je namreč, da je že od mladih nog, od 15. leta dalje ostro in zvesto Bogu služil, svetá in njegovih traparij se pa skerbno ogibal, torej utolazen serčno zdihne: „Le pojdi moja duša! le pojdi! Cesa se bojiš? Blizo 70 let si Gospodu Jezusu Kristusu služila, in se smerti bojiš!“ Kmalo potem mirno v Bogu zaspi. — Bil je pa nasproti neki brezbožnež, Mirabeau (zg. Mirabó) po imenu, ki si je življenje sveta in njegovih dobrot za svoj naj viši poklic na zemlji domišljeval in po takem tudi živel. Za smert oboli, grozen strah se mu začne obujati. Ga iz serca odgnati, si da poslednji dan svojiga življenja dišeče vode prinesiti, rožic podati, in veselo zagósti. Ali smertni strah se ne da pregnati, temuč še le hujše naraša. Zdihovalje prosi zdravnika, mu kaj dati, da bo pred umerl. Ker mu pa zdravnik to odreče, je zavpil: „Mojih bolečin ni preterpeti. Moči imam še za stoletja ali serčnosti ne za trenutek več“. Oči so se mu zdaj grozovitno jele obračati, vidilo se je, da ga vest strašno grize in peče. Na enkrat zakriči, in v obupanji svojo černo

dušo izdihne. — Bernard! kaj ne da, strašna smert! Ali čudno! kako bi se bil ta brezbožni posvetnjak dal tako prestrašiti s to mislijo, da ni Bogu služil, ampak le svetu in svojimu poželenju, ko bi življenje posvetnih dobrot, ne pa Bog, človekov naj viški poklic bil? Ko bi bilo življenje posvetnosti pravi cil, ali bi se ne mogel še le razveseliti in za naj srečniga misliti na smertni postelji, da se je vsiga posvetniga po želji in volji vdeleževal? In se še poslednjič viditi med rožicami, slišati veselo godbo, duhati lepo dišečo vodo, jaz menim saj, vse te prijetne okolnosti bi mu bile mogle vsako otožnost iz serca iztrebiti in ga razveseliti? kaj pa da, če bi bile one naj viši poklic, ki ima in mora človeka v resnici osrečiti? Ker nas tedaj nič, kar svet daja in ponuja, stanovitno ne razveseliti, ne potolažiti ne more, in zunaj Boga nikjer praviga miru in sreče ne najdemo; kaj sledi iz tega? Gotovo to, da le Bog je naš prvi in poslednji cil in konec. „Za se si nas stvaril, o Bog!“ — pravi sv. Avguštin — „torej je naše sercé nepokojno, dokler v tebi ne počiva“. — Bernard! če je temu tako, kar bi nihče ne smel dvomiti, ali ni potem takim naj večji traparija, se posvetnim dobrotam z dušo in s telesam darovati, ker one niso naš cil in konec na svetu, in torej nas za res ne zadovoljiti, ne osrečiti ne premorejo; in kar je še hujši, one uživajočim naj silniši britkosti naklanjajo. Zdaj upam, me boš dobro razumel, če ti z zveličanim Tomažem Kempčanam rečem: „O nečimernost in nečimernost! vse je nečimernost zunaj Boga ljubiti in Njemu samimu služiti“ — Bernard, postoj! odgovori mi zdaj: Kdo ima prav? ali pobožni, ki le Bogu živi? ali ima prav brezbožni posvetnež, ki le za svetam dirja? — Oh ljubi moj Bernard, prepričan resnice zdihni z menoj: „Le pobožni ima prav!“ Bernard! skesan zavolj poprejšne lahkomišljenosti, pojdi opominjat svoje zmotene tovarše s sv. Gregorjem Nazianskim rekoč: „Moji bratje! vi pridete od Boga, vi tičete Bogu, vi ste zavolj Boga tukaj, da ga ljubite in da bodete zato od Njega na vekomaj ljubljene in oblagodarjeni. Pojdite tedaj k Bogu, stopajte dalje in tecite večnemu življenju naproti. Poslužite se pripomočkov, pravo modrost, preblazeno večnost doseči; zakaj v tem je vsa modrost, poklic in visoki cil in konec človekov“. Bernard! le hiti! povej jim sled tega, kar si danes slišal: „En dan v Božji hiši je več vreden, kakor sicer tisuč“. Ps. 83, 11. Le teči in povej, povej jim, kdo da ima prav, ob enim pa nikar ne zanemarjajte glasú sv. Pavla, ki pravi: „Išite, kar je zgorej, ne pak kar je na zemlji“ Kolos. 3, 2. Kersansko in posteno Bogu služite, posvetniga posmehovanja se nikar ne ustrašite, temveč v vsih okoljsinah življenja premislite resnico: „Le pobožnež ima prav!“

Jož. Furlani.

Ogled po Slovenskim.

Is Ljubljane. Pretekli binkoštni praznike so naš milostivi gospod škof in knez 1625 birmancam zakrament sv. birme podelili.

* Preteklo saboto, 2. rožnika popoldne, je slovesno zvonenje Šenklavško cerkve ve-clo oznanilo razposiljalo, da so praznik nar večji skrivnosti sv. vere, praznik presvete Trojice, pa tudi srečni dan bliža, kateri bo zapušeni Goriški viši škofii noviga Višiga Pastirja dal. Ljubljana je bila nekako bolj oživljena. Bili so že v našim mostu: Poreški in Pulski škof prečastiti gospod Anton Peteani in njih pisarničar gospod Dominik Sillich; Teržanski in Koperski škof pre-

častiti gospod Jernej Legat; Goriški poslanci: visokočastiti gospod prošt Avguštín baron Codelli, visokočastiti gospod stolni dekan Janez Mozetič, mestni glavar gospod Dr. Karol Doliak, tajnik okrožne sodnije gosp. Aleksander de Claricini, posestnik g. J. D. Della Bona, in častiti duhoven gospod J. Dottori; iz naše škofije veliko fajmoštrov in dekanov, součencov in prijateljev višiga škofa. V praznik presvete Trojice ob devetih zjutraj so se prečastiti škofje z obilno duhovšino vred iz škofijskiga poslopja v Šenklavško cerkev slovesno podali, kjer je bilo silo veliko verniga ljudstva zbraniga. In naš prevzvišeni gospod škof in knez so pričeli posvečevanje noviga Višiga Pastirja po rimskim pontifikatu. — Posvečevanje škofa je neizrečeno lepo in ginljivo ter je vpleteno v daritev sv. maše, ki jo posvečevavec in posvečevanec ob enim opravljata. V začetku sv. maše molijo litanije vseh svetnikov — posvečevavec in druga duhovšina klečé, posvečevanec pa na obrazu ležé, de bi nebesa in zemlja — zmagovavna in vojskovavna cerkev — od Boga milost za noviga škofa sprosile. Pri sv. evangeliu se a) posvečencu odperte evangeljske bukve na zatilnik in pleča polože, v znamenje, de je škof sicer keršanskimu ljudstvu predpostavljen, de je pa sam pod viši oblastjo in de naj se v višim pastirstvu po zapovedih svetiga evangelija ravna; de naj jarma sv. vere in lepiga zadržanja ne le svojim ovčicam naklada, ampak ga tudi sam pred vsimi drugimi nosi. b) Posvečevavec položi posvečencu roke na glavo rekoč: „Prejmi sv. Duha!“ in mu glavo s sv. krizmo v imenu trojedíniga Boga pomazili. S tim se sv. Duh nad posvečevanca razlije in se mu podéli Duh Božji (Pavel do Tim.) c) Posvečevavec izroči novimu škofu pastirsko palico rekoč: „Prejmi palico svojiga pastirstva, z njo v sveti gorečnosti greho strahuj, brez jeze sodi, svojo čelo v čednosti poterjaj, v miru skazuj resnobjniga duha“. d) Potem mu posvečevavec škofov perstan na perst natakne rekoč: „Prejmi perstan, ki je pečat vere; nevesto, sv. cerkev, váruj in brani s svojo čisto in neskaljeno vero in z neprelomljivo zvestobo“. e) Potlej se novoposvečenimu škofu evangeljske bukve v roke dajo z besedami: „Prejmi evangeli, pojdi in učí ljudstvo, ki ti je zročeno“. f) Potem posvečevavec noviga škofa kušne, ravno tako tudi drugi pričujoči škofje, rekoč: „Mir s tabo!“ S tim ga spoznajo za svojiga brata v višim pastirstvu; po zgledu apostelnov so škofje med sabo „bratje“ imenujejo, in odslej tudi poglavar svete cerkve noviga škofa imenuje: „Brat!“ — Na to se sv. maša dalje bere. Pri darovanji daruje novoposvečeni škof posvečevavcu dve sveči, dva hleba in dva sodčika vina, v spomin stare navade v prvih keršanskih časih, v kterih so verni darovali, kar jo bilo za sveto mašo potrebno. Po darovanji novoposvečeneec s posvečevavcem vred sv. mašo pri ravno tistim altarlji bere; dozda pa vsak pri svojim altarlji maševala; sv. obhajilo prejme novoposvečeneec iz rok pesvečujočiga škofa in sicer v obeh podobah; oba vživata od ravno tiste sv. hostije, pijeta kri Gospodovo iz ravno tistiga kelha v zastavo bratovske družbe v Jezusu Kristusu. — Po blagoslovu se novoposvečenimu škofu a) škofovska kapa na glavo dene v znamenje, de naj sv. cerkev in resničo sv. evangelija z vso močjo zabranuje. b) Potem se mu škofovske rokavice oblečejo v znamenje, de naj s čistimi rokami svoje dela opravlja. c) Na to posvečevavec novoposvečenca na svoj stol posadí, in „Te Deum laudamus“ se zapoje. d) Poslednjič novoposvečeneec po cerkvi gre, ljudstvo blagoslovlja, in z veselím vošílám „Ad multos annos!“ se slovesnost konča. — Ko so bili prečastiti gospod

Dr. Andrej Gollmayr tako posvečeni, jih je vsa častita duhovšina v škofijsko poslopje slovesno spremila, kjer so novoposvečeni škof vošila duhovskih in deželaskih viših sprejemali. — Popoldne je bilo v škofijskim poslopji véliko obedvanje, pri kterim so naš milostivi gospod knez in škof slovesno napili na zdravje našiga svitliga cesarja in sv. očeta, prečastiti gospod novoposvečeneec pa s priserčnimi besedami v zahvalo na zdravje prečastitiga gospoda posvečevavca, in poslednji zopet na zdravje Poreškiga in Terzaškiga škofa, ki sta blagovolila s svojo pričujočnostjo prelepo slovesnost povikšati. — V pondeljik ob desetih so imeli naš milostivi gospod škof slovesno sv. mašo, po kteri so vpricho prečastitih gospodov škofov Antona in Jerneja, obilne duhovšine in veliko vernih prevzvišenimu gospodu Izvoljencu „Pallium“ ali znamenje časti višiga škofa izročili. Prevzvišeni gospod novi viši škof so potem verno ljudstvo blagoslovili, in na to so se prečastiti gospodje škofje z duhovšino vred v škofijsko poslopje slovesno vernili, kjer so vsi pričujoči duhovni svojimu novimu višimu škofu v znamenje vdanosti roko spodobno poljubili. — Popoldne so bili Ljubljanski duhovni v škofijsko poslopje k obedvanju povabljeni, pri kterim so naš milostivi gospod knez in škof v svojim in svoje duhovšine imenu prevzvišenimu gospodu novimu višimu škofu na zdravje napili, prevzvišeni gospod novi véliki škof pa v priserčno zahvalo na zdravje našiga milostiviga gospoda škofa in vse duhovšine Ljubljanske škofije. — Tako so bile končane prelepe slovesnosti, ki jih bo gotovo vsakdo v veselím spominu ohranil.

✱ V torek zjutraj so prečastiti gospod Dunajski viši škof Jožef Otmar iz Rima v Ljubljano prišli, in se v sredo zjutraj po železnici na Dunaj podali.

Cerkrenih ogororov prvi zvezek, obsegajoč 8 natienjenih pól v vel. osmerki, je na svitlim. Velja 36 kr.

Zvezdice za šolo.

Iz letniga prečeteva družbe sv. detinstva ali bratovšine usmiljeniga Ježuska se razvidi, de so dohodki p. l. znašli 712.401 frankov (fr. je okoli 23 kr.). 532.242 frankov je bilo v Azijo do katoliških škofov in namestnikov za uboge otročiče poslano, ki jih neverci v vodo, na gnoj ali kamor si bodi zaveržejo, katoličani jih pa pobirajo, keršujejo in z denaram te bratovšine malih keršanskih otročičev preskerbljujejo. 216.464 otročičev je bilo keršenih; 157.230 jih je umerlo. 4.796 otročičev je na stroške te lepe družbe v keršanski rejí in nauku.

Mladeneč k Marii v skušnjavah.

O rajski vir, ti moje zaželenje,

Ki sereu mir sladak se 'z tebe izliva,

Nebeška Mati, Mati ljubeznjiva,

Dobrotno sliši moje hrepenenje!

Pod Tvojim varstvom moje bo živiljenje,

Kar v rahli zemlji roža seer minljiva,

Če solnee jo obseva, rosa vmiva,

Da svet raduje, zaljsa vse stvarjenje.

Dviguje poželjivost se pregrešna,

Napada s silo me pošast požrešna,

Dobiti hoče me v zmoltljivi mreže;

Devica čista, Ti ozri se name,

Da zate le sereč se moje vname,

Znebi se vse duhamorivne teže.

Skupič.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Gosp. Peter Teran, kaplan v Dobu, je za duhovniga pastirja v Kromeriško vojaško bolnišnico poklican. — Visokočast. gosp. Jož. Kek, častni korar in škofijski notar, so 6. rožnika v 59. letu svoje starosti za vodenico umerli. Naj v miru počivajo!